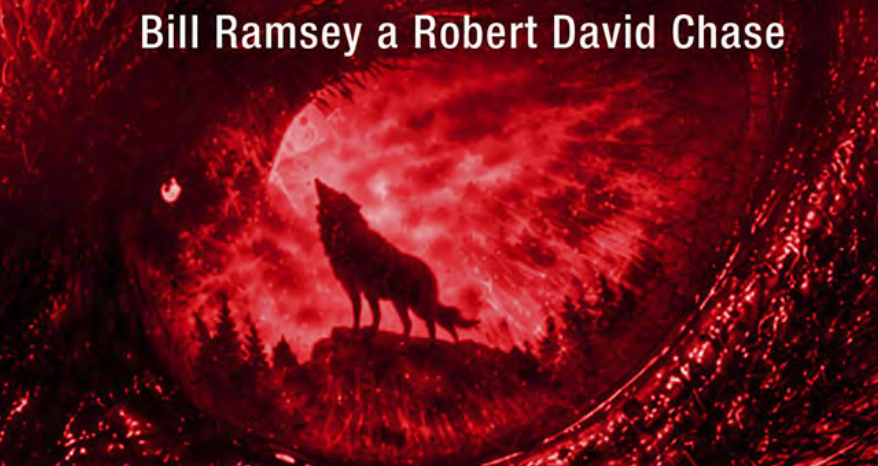

ED & LORRAINE WARRENOVI

Bill Ramsey a Robert David Chase

VLKODLAK

Pravdivá svědectví démonologů,
kteří vystupují v hororové sérii *V zajetí démonů*

xyz

Vlkodlak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Ed a Lorraine Warrenovi

Bill Ramsey a Robert David Chase

Vlkodlak – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ED & LORRAINE
WARRENOVI**

Bill Ramsey a Robert David Chase

VLKODLAK

xyz

Copyright © 1991 by Ed Warren and Lorraine Warren and Bill Ramsey with Robert David Chase. This translation published by arrangement with Graymalkin Media, LLC.
Translation © Petr K. Tychtl, 2026
© Nakladatelství XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7099-2
ISBN e-knihy 978-80-267-7100-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-7108-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7109-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

OBSAH

Úvod.....	13
Část první:	17
Vyděšená zdravotní sestra	19
Těžká noc.....	23
Seznamte se	27
Mládí Billa Ramseyho.....	29
První rozhovor s Billem Ramseyem	35
Chlad v duši	39
Rozhovor s Billem Ramseyem.....	45
Děsivý incident	49
Vyprávění Abby Ramseyové	61
Bestie v kleci	63
Bestie na svobodě.....	65
Sám se sebou.....	77
Bill vzpomíná na pobyt v psychiatrické léčebně.....	81

Část druhá:	87
Lovci duchů	89
Londýn	95
Tvář v televizi	99
Neovladatelný	103
Vězení	107
Rozhovor s Abby Ramseyovou	111
Následky	115
Intermezzo: Vlkodlaci mezi námi	119
Mladá prostitutka	121
Vyděšený policista	129
Dlouhá temná noc	133
Rozhovor se seržantem Bradem Busbym	137
Cizinec v cizí zemi	141
 Část třetí:	 145
Záblesk na televizní obrazovce	147
Rozhovor s Abby Ramseyovou	153
První setkání	157
Londýn v mlze	161
Dobří přátelé	165
Z deníku Williama Davida Ramseyho	169
Krásná Amerika	173
Rozhovor s Edem a Lorraine Warrenovými	177
Cynický muž	181
První setkání	185
Noční běs	189
Znamení zla	193
V pekle	199

Osudové rozhodnutí.....	203
Exorcismus.....	207
Poté	211
 O autorech	 215

Novinové články Davida Alforda, které podrobně zachycují některé z událostí popsaných v této knize, byly při jejím psaní mimořádně cenným zdrojem. Autor mu tímto vyjadřuje své poděkování.

Robert David Chase

I muž, jenž má srdce čisté a večer modlí se k Bohu,
může se stát vlkem, když vlčí mor rozkveté
a podzimní měsíc jasně svítí.

Stará romská říkanka

UŽ VE STAROVĚKÉM ŘECKU se objevovali lidé, kteří věřili, že dokážou proměnit svou lidskou podobu ve zvířecí. O několik století později se v romské kultuře začal šířit názor, že takoví jedinci jsou prokletí a že se z nich stávají vrazi.

Zvláštní pozornost věnuje romská tradice proměně člověka ve vlka. Tento jev získal název *lykantropie*. Ačkoli většina lidí nevěří, že taková proměna může skutečně nastat, zápisky několika středověkých lékařů dokládají, že podobné změny některé jejich pacienty skutečně postihly.

Roku 1798 otrásl Francií mimořádně odporný a násilný případ. Dospívající chlapec Jean-Paul Grenier neměl žádné přátele, a proto většinu svého volného času trávil v lese mezi zvířaty. Tvrdil, že si vytvořil specifický jazyk, který mu umožňuje se svými novými společníky přímo mluvit – složitou soustavu bručení a sténání doprovázenou posunků.

S přibývajícím věkem se stále více vzdaloval lidské společnosti. Měl pouze otce, chudého dělníka, který však se synem netrávil

mnoho času. Jean-Paul nepatřil mezi zvlášť bystré chlapce, sotva by z něj vyrostl učenec, a se svými slabými společenskými schopnostmi rozhodně nepřipomínal myslitele, jaké francouzská společnost obdivuje. Nakonec většinu dní trávil v lese mezi zvířaty – především mezi vlky.

K vlkům cítil zvláštní náklonnost. Stejně jako on žili osaměle a stranou ostatních. Lidé je pronásledovali, lovci rádi prodávali jejich kožešiny. Jean-Paul prý s vlčí smečkou splynul natolik, že s ní sdílel i jeskynní úkryt a získal jejich lovecké dovednosti. Začal tehdy postupně ztrácet lidskou tvář a sám sebe vnímal jako vlka.

Nakonec se lidské podoby zřekl docela. Lidé, kteří ho znali, tvrdili, že začal chodit zvláštním šikmým krokem a že ho někdy ve tmě slyšeli výt způsobem, z něhož mrazilo v kostech. Kdyby však Jean-Paul Grenier své vlčí přátele pouze napodoboval, dnes bychom o něm nejspíš nic nevěděli. Podivínů a bláznů se rodí každý den nespočet.

Jenže Jean-Paul udělal ještě něco jiného. Stal se jedním z nejohavnějších a nejkrutějších vrahů, o jakých dějiny vyprávějí. Na svědomí měl děsivou sérii zločinů. Unášel kojence z kočárků, trhal je a požíral. Zbytky masa pak odnášel do lesa a dělil se o ně s vlky.

Naštěstí brzy došlo k jeho zatčení. Přiznal se k mnoha činům, které mu kladli za vinu. Trval však na tom, že mu pomáhal jeho otec. Jako důkaz uváděl nevlastní matku, která prý muže opustila poté, co viděla „jak zvrací zbytky psí tlapy a prsty dítěte“. Soud otce zprostil viny, ale Jean-Paula odsoudil k doživotnímu pobytu v klášteře. Tam se – jak se vyprávělo – jeho rysy stále více podobaly vlčím a postupně ztratil veškerý zájem o lidské činnosti. Ve věku dvaceti let zemřel, zavřený v malé cele.

Jean-Paul už dávno zmizel z tohoto světa. Fascinace proměnou člověka ve vlka však přetrvává dodnes. Kniha, kterou právě držíte v rukou, představuje pečlivě zdokumentované moderní svědectví o strašlivé kletbě lykantropie.

O lykantropii se většina z nás raději nebaví. Přesto stále zjevně existuje. Podle mnoha nezávislých policejních vyšetřovatelů je prostředkem k objasnění chování sériových vrahů. Lidé však raději na toto téma reagují nervózním úsměvem a pohrdavým gestem.

Při čtení této knihy však uvidíte, jak skutečná a děsivá lykantropie je. A jak může neúprosně ničit životy slušných lidí i těch, kteří je milují. Osud ústřední postavy této knihy, Williama Davida Ramseyho, vás zasáhne o to více, jakmile se dozvíte, jak klidným, pozorným a laskavým přítelem je ve chvílích, kdy nad ním kletba nevládne.

S tímto vědomím si přečtete jeho neuvěřitelný životní příběh.

– Ed a Lorraine Warrenovi

PRVNÍ ČÁST

VYDĚŠENÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA

V NOCI 5. PROSINCE 1983 v anglickém dělnickém městě Southend-on-Sea v hrabství Essex se zdravotní sestra na pohotovosti Helen Coxová chystala vyjít ven a zapálit si už toho dne třetí cigaretu. Uzavřela sama se sebou vnitřní dohodu. Jako zdravotnice dobře věděla, jak jsou cigarety škodlivé, jenže tato devětadvacetiletá žena s velmi psychicky náročnou prací si na nich vytvořila silnou závislost. Poslední tři měsíce proto dodržovala vlastní pravidlo: tři cigarety denně. Jednu ráno, jednu odpoledne a jednu večer – a postupně se pokusí dávku snižovat ještě víc, dokud nepřestane kouřit úplně. To znělo jako plán.

Krátce před desátou hodinou večer nastal čas na poslední cigaretu dne. Nemocnice měla přísný zákaz kouření v budově, takže pokaždé musela vyjít ven. Rychle kráčela chodbou k východu s úlevou, že si konečně může na chvíli oddechnout.

Toho večera připomínala pohotovost bojiště. Tři těžké autonehody, brutální domácí hádka, po níž zůstala zle zbitá hospodyně, a malý chlapec s tak vysokou horečkou, že lékaři očekávali trvalé

poškození mozku. Horečka klučinu trápila už dva dny, ale matka syna přivezla až dnes. Helen někdy toužila mít pravomoc posílat nezodpovědné rodiče rovnou do vězení. Způsob, jakým se chovali ke svým dětem, byl až trestný.

Situace se naštěstí konečně uklidnila. Návštěvní hodiny skončily a nemocnice se pomalu připravovala na noční režim. Světla pohasla. Sestry v praktických černých botách chodily od pokoje do pokoje s léky a injekcemi. Pacienti po složitějších zákrocích, dychtiví návratu domů ke svým blízkým, se těžce smiřovali s tím, že stráví další noc na nemocničním lůžku. Ticho zavládlo dokonce i na pohotovosti. V čekárně zůstal poslední pacient – špinavý, ubohý narkoman trpící paranoidní představou, že ho poslední dávka otráвила. Jeden z mladých lékařů měl zkušenosti z oblasti psychiatrie, takže ho právě hledali, aby se s tímto případem vypořádal.

Helen zatím vyšla ven. Noc byla chladná a deštivá. Od moře se valila hustá mlha a obklopovala budovu nemocnice. Panovala téměř nulová viditelnost. Zvuky města, i v tuto hodinu obvykle ještě poměrně hlučné, zněly dnes podivně tlumeně a vzdáleně. Sestra si zapálila cigaretu. Jako vždy chutnala mnohem lépe, než si přála.

A v tu chvíli zaslechla kroky. Nejprve si nebyla jistá, co to vlastně slyší. Zvuk připomínal drsné škrábání. Pak jí došlo, že zvuk přichází z chodníku zahaleného mlhou přímo před ní. Po několika vteřinách pochopila, že jde patrně o kroky. Stála tam, vychutnávala si cigaretu, vdechovala studený vlhký vzduch, ale kroky ji znervózňovaly. Patřila k ženám, které nedokážou sledovat hororové filmy – až příliš ji děsily. A tyto kroky horor připomínaly.

Moderní vzdělaná mladá žena stála před vchodem do velké nemocnice plné lidí, a přesto cítila strach. Stačilo by zjistit, komu kroky patří, a nejspíš by se uklidnila. Z mlhy se však ozývaly pouze zvuky. Jejich původce zůstával schovaný v šedé cloně. Zvuk kroků se stále přibližoval. Otrásla se. Ohlédla se za sebe a přes skleněné dveře viděla, že nemocniční chodba zeje prázdnotou. Až na jejím konci zahlédla dvě sestry na recepci. Kroky zněly stále hlasitěji a doprovázelo je zvláštní skřípění – jakoby táhnutí něčeho po betonovém chodníku. Znovu se podívala do chodby. Před rokem někdo znásilnil zdravotní sestru na nedalekém parkovišti a nikdo její výkřiky neslyšel do té doby, než bylo pozdě. Napadlo ji, jestli někdo uslyší její křik, pokud bude potřebovat pomoc.

Z mlhy se konečně začala vynořovat postava. Nejprve ji považovala za muže. Pak ji však zarazilo shrbené držení těla a atypický způsob, jakým před sebou držel ruce, téměř jako by měl připravené drápy k útoku. Postava se zastavila. Silueta ve tmě zahalená mlhou. Už ji od ní dělilo sotva pár metrů. Srdce jí bušilo tak silně, až to slyšela v uších. Studený pot jí vyrazil v podpaží i na chodidlech.

„Haló,“ řekla.

Žádná odpověď.

„Haló.“

Přimhouřila oči a snažila se zaostřit pohled na bytost stojící před ní. Ta udělala krok vpřed. Helen se rozběhla. Všechny výcvik i rozum jí říkal, ať zůstane stát, jenže to nedokázala. Strach byl silnější. Prudce otevřela dveře a vběhla do budovy. Ohlédla se až v polovině dlouhé prázdné chodby. Nikdo za ní nešel.

Právě když se chystala odbočit k pohotovosti, narazila přímo do jiné sestry – Carol Peelerové.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Peelerová, když uviděla, jak otřeseně její kolegyně vypadá.

„Ano... v pořádku,“ dostala ze sebe Helen. V první chvíli ji napadlo, že by jí mohla říct o těch podivných krocích a zvláštní postavě v mlze. Pak si to ale rozmyslela. Její pověst by utrpěla, kdyby přiznala, jak moc se venku vyděsila. Sestry si zakládají na racionalitě a praktičnosti a ty nepřipouštějí historky o strašidlech.

„Opravdu?“ zeptala se Peelerová.

„Opravdu,“ odpověděla sestra s nuceným úsměvem. „Radši se vrátím do práce.“

Rychle odešla, spokojená, že unikla jejímu zkoumavému pohledu. V koupelně si opláchla obličej, pokusila se vypláchnout z úst pach kouře a dlouhými obratnými prsty si upravila zrzavé vlasy. Když se vrátila na pohotovost, zjistila, že k paranoidnímu narkomanovi přibyl další pacient – statný muž s rozbitým nosem a zraněním způsobeným pravděpodobně nějakou rvačkou v hospodě. Až na tu podivnou bytost, kterou zahlédla v mlze, šlo o docela obyčejnou večerní víkendovou službu na pohotovosti. Helen se okamžitě pustila do práce a snažila se zapomenout na bizarní postavu i nezvyklé zvuky, které ještě před chvílí zaslechla vycházet z mlhy a tmy.

O DVĚ HODINY POZDĚJI se pohotovost znovu zaplnila. Přivezli oběti těžké nehody dodávky. Patřila k oněm haváriím, které přesvědčí i ty největší cyniky, že lidskému životu musí skutečně někdy vládnout ruka štěstěny. Dodávka se na silnici dvakrát převrátila a skončila v příkopu, a přesto si nikdo z cestujících neodnesl víc než jen vykloubené zápěstí a odřeniny. Všichni utrpěli silný šok a jinak vyvázli téměř bez úhony, až na to, že byli stále značně podnapilí. Helen se v malé ošetrovně starala o dva z nich. Očistila a obvázala jim rány a nabídla horkou kávu.

Náhle uslyšela z chodby nezvyklý hluk, tak vykročila ke dveřím, aby zjistila příčinu. Uviděla sanitáře a kolegyně z příjmu, jak přivázejí na lehátku dalšího pacienta. Muž působil velmi rozrušeně, byl bledý, zpocený a v jeho očích bylo patrné napětí. Podívala se na něj pozorněji a v tu chvíli ji zamrazilo. Poznala ho. Byl to ten muž, kterého předtím spatřila v mlžném oparu. Ve světle zářivek působil docela obyčejně, i když zároveň hluboce rozrušeně.

„Chci vám vysvětlit, co se se mnou děje,“ řekl.

„Jistě. Odvezeme vás na ošetrovnu a tam mi všechno povíte,“ odpověděla klidně.

Muž na nosítkách prudce zavrtěl hlavou. „Ne. Chci vám říct pravdu hned.“

„Ach,“ řekla Helen. „Pravdu? Dobře.“ V té chvíli už byla přesvědčená, že muž trpí nějakým pomatením mysli. Na noční pohotovosti se objevovali lidé v nejpodivnějších stavech a tohle považovala za další podobný případ.

„Něco se se mnou děje. Já... já se měním ve vlka.“

Helen se málem pobaveně usmála. Vzápětí ji však zarazilo něco jiného. Na první pohled vypadal sice docela normálně, ale jeho držení těla působilo nepřírozeně. Shrbená ramena. Ruce v křeči před tělem. Prsty zkroucené, jako by mu měly vyrůst drápy.

„Pomůžete mi?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Od toho jsme tu. Doktor dorazí hned. Uděláme základní odběry.“

Sestry ho odvezly na ošetrovnu a začaly s prohlídkou. Helen si nejprve myslela, že jde o běžný případ bolesti na hrudi. Pacient měřil asi metr sedmdesát a vážil kolem osmdesáti kilogramů. Vypadal docela obyčejně.

Pak se to ale stalo. Z jeho hrudi se ozvalo hluboké dunivé zavrčení. Zvuk vystoupal do hrdla a vyšel z úst v podobě temného zvířecího projevu. Helen ztuhla. Další zavrčení. Rty se mu roztáhly a odhalily zuby. Oči získaly divoký výraz. Než stačila zareagovat, pacient se náhle zvedl z lehátka.

„Teď musíte zůstat ležet,“ řekla důrazně. Neposlechl. Z hrdla se mu vydralo další zavrčení. Pomalu se zvedal z lehátka, jako by ho táhla nějaká nadpřirozená síla. Helen k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno. Chtěla ho uklidnit.

V tu chvíli to přišlo. Skočil po ní. Stačila uhnout, ale dalším prudkým pohybem ji hned odhodil ke zdi, o níž se bouchla do hlavy. Svět se na okamžik rozmazal. Když znovu zaostřila pohled, muž už stál. Neviděla však člověka. Viděla oči. Divoké. Prázdné. Hladové. Pak zuby. Otevřená ústa. Dech, který zněl spíš jako fukání zvířete než lidské dýchání. A pak bolest. Zakousl se do její paže těsně pod loktem. Výkřik se jí vydral z hrdla dřív, než si uvědomila, co se stalo.

Kolegyně Pam vběhla do ošetrovny a na okamžik zůstala stát jako přimrazená. Muž klečel u Helen se zuby zakousnutými do její ruky. V jeho tváři se stále střídaly lidské a zvířecí rysy.

Pam se pokusila promluvit klidně: „Pane, musíte se uklidnit.“ Muž obrátil hlavu jejím směrem a znovu zavrčel. Teď už nebylo pochyb. Nešlo o obyčejného pacienta. Pam se rozhodla, odhodlaně vyběhla na chodbu pro pomoc. Situace se vymkla kontrole.

A právě v těch minutách se jméno Bill Ramsey začalo spojovat s hrůzou, kterou nešlo vysvětlit ani alkoholem, ani nemocí, ani obyčejným šílenstvím. Brzy ho tisk pojmenuje jménem, které mu už zůstane: Vlkodlak ze Southendu.

ÚVAHA O VLKODLAKOVI

Odlišuje se od všech nadpřirozených či tajuplných bytostí z legend a mýtů, od všech příšer zrozených v představách spisovatelů a filmařů. Nejde o stvoření složené z částí lidského těla a oživené v laboratoři šílence. Nejde ani o nemrtvou zombie přivedenou k životu magií voodoo. Nepřipomíná mumii egyptského krále udržovanou po staletí zachovanou

čarami a listy tany. A už vůbec ne upíra, který pije krev pro udržení své nepřírozené existence, dokáže se proměnit v netopýra a přes den spí, protože sluneční světlo ho ničí.

Neoplývá ani zlou mocí čarodějnice, černokněžníka či některého ze satanových démonů. Nejde o tvora, jenž létá, plazí se nebo se plíží. Nepatří mezi hlodavce ani hmyz zmutovaný do obludných a smrtících rozměrů.

Je to muž, nebo žena, prostě smrtelná lidská bytost.

Která je však prokletá.

– Bill Pronzini:

The Werewolf

SEZNAMTE SE

WILLIAM DAVID RAMSEY přišel na svět v době, kdy se svět zbláznil. Lidé si jeho narození 11. listopadu 1943 sotva všimli. Zato velmi pozorně sledovali muže jménem Adolf Hitler a jeho plán na ovládnutí světa. Ramseyho nejranější vzpomínky patřily válce a jejím následkům, zejména ničivým náletům Hitlerových bombardérů na Londýn.

Ramsey se narodil a vyrůstal v Southend-on-Sea – v jednom z těch příjemných přímořských měst, jaká lze nalézt v Anglii. Po několik desetiletí žilo město z velké části z peněz turistů. Každé léto se Southend-on-Sea proměňovalo v takový typ místa, jaký proslavil Graham Greene v románu *Brightonská skála*. Přívětivá kombinace letoviska a pouťové zábavy.

Každých několik hodin sem špinavé parní vlaky přivážely hlučné a dychtivé davy z Londýna i jeho předměstí. Lidé s omezenými prostředky sem mířili za krátkým únikem od každodennosti. Bloumali mezi blikajícími hernami s výherními automaty a stánky s hotdogy, zatímco večery trávili v zakouřených

hospodách, z nichž se až do pozdních nočních hodin nesl sborový zpěv prostých, dávno ohraných písní.

Město pulzovalo pouťovou náladou. Ve dne vzduch naplňoval křik dětí i smích mladých milenců, kteří se drželi za ruce a procházeli se mezi pestrými atrakcemi, okukovali vousatou ženu a pobaveně sledovali další podivuhodná představení. Mezi lákadla patřily vodní skluzavky. S příchodem noci ruch města slábl. Oblohu rozzářily ohňostroje a hosté středního věku usedali v četných restauracích k večeři, kde si mohli vychutnat dobré jídlo za přijatelné ceny. Mladí i staří mířili na pláž na večerní procházku. Pěna příboje se třpytila v měsíčním světle a z dálky doléhalo osamělé sólo trumpet z hudebního sálu.

MLÁDÍ BILLA RAMSEYHO

NA BILLOVĚ MLÁDÍ nebylo nic pozoruhodného. Měl rád sport, dívky, filmy a procházky městem, když se připravovalo na příjezd turistů. Rád si představoval, že je také jedním z návštěvníků s kapsami plnými peněz a s vyhlídkou, že se seznámí s některou z těch sladkých mladých dívek, které vždy kráčely po boku svých upravených a slušných matek.

Co je to práce, věděl Bill už od útlého věku. Tradice britské dělnické třídy zůstává neúprosná. Sotva člověk unese kladivo, může držet lopatu nebo vynést odpadkový koš, čeká ho zaměstnání.

Práce mu prospívala, zatímco ke školním povinnostem přistupoval spíš s lhostejností. Prošel Hamstel Road Junior School a později chlapeckou Southchurch Hall High School. Největší jistotu nacházel v angličtině a francouzštině. Fascinoval ho jazyk i síla příběhů. Hloupě rozhodně nepůsobil. Několik učitelů upozorňovalo na jeho vysoký intelekt a výraznou zvědavost. Systematické studium mu však zůstávalo vzdálené. Vždy se objevil lákavější

program – fotbalový zápas s Billem v brance, dívka hodná pozornosti nebo film, který si nesměl nechat ujít.

Bill měl obzvlášť rád filmy. Sobotní odpolední promítání představovala téměř posvátný rituál. Seděl v temném sále spolu s desítkami dalších dětí z dělnických rodin. V té době většina chlapců jeho věku milovala americké westerny. Pro anglického chlapce se stal Divoký západ téměř jiným světem. Široké otevřené pláně, jásající indiáni a legendární hrdinové jako John Wayne nebo Randolph Scott. Filmy pro Billa znamenaly velký únik od reality. Rád seděl v kině s popcornem a nechával se unášet do jiných zemí a jiných časů. Ať se věci v jeho skutečném životě vyvíjely jakkoli, filmy pro něj vždy představovaly spolehlivé útočiště.

Postupem času však turistický ruch, z něhož Southend-on-Sea po desetiletí žil, téměř zmizel. Angličané zbohatli, takže se pro ně staly módnějšími a dostupnějšími zahraniční dovolené. Bez ohledu na příčiny ztratil Southend-on-Sea možnost spoléhat se na své příjmy z turistického ruchu. Malé město proto prošlo dlouhým a bolestivým obdobím, než se znovu vzchopilo. Mnoho obyvatel začalo dojíždět za prací do Londýna, vzdáleného asi čtyřicet mil. Povaha města se změnila. Některé obchody zavřely, zábavní park utichl, a to dokonce i během letních nocí. Southend-on-Sea ztratil postavení přirozeného útočiště různých hazardních hráčů. Jejich kroky stále častěji směřovaly do Londýna. Změnu k lepšímu přinesla až výstavba dvou velkých vládních úřadů a pozdější otevření pobočky významné společnosti vydávající kreditní karty. Městská ekonomika tak získala alespoň částečnou stabilitu.

Na počátku šedesátých let se ve Spojených státech prosadilo literární hnutí Beat Generation. Poezie, marihuana a svobodná

láska byly jeho nejvýraznějšími znaky – alespoň v obrazu, který nabízela tehdejší americká média. Také v Británii se objevilo generační hnutí známé jako „rozhněvaní mladí muži“. Na rozdíl od amerických protějšků vyrůstalo toto hnutí především z prostředí dělnické třídy.

Román Alana Sillitoea *V sobotu večer, v neděli ráno*, syrový a zároveň poetický příběh mladého britského dělníka, se zařadil mezi manifesty této generace. Nastala pozoruhodná éra. Poprvé v britských dějinách obklopila mladé dělníky téměř romantická aura.

Bill Ramsey, tehdy sotva dvacetiletý, tyto společenské proměny kolem sebe citlivě vnímal. Po odchodu ze střední školy v roce 1958, dva roky před maturitou, vystřídal několik podřadných stavebních zaměstnání. Nakonec s úlevou objevil skutečný talent pro truhlářinu. Jeho příjem rostl a s ním i sebevědomí.

Svobodný Bill hledal „dobrý život“, jaký tehdejší Anglie nabízela. Kapely The Beatles a The Rolling Stones se chystaly dobýt svět a krásné exotické „ptáče“ jménem Twigg mělo brzy proměnit podobu módního průmyslu. Nastala ideální doba pro zdravého mladíka s penězi v kapse a chutí užívat si života. Bill této příležitosti neodolal. Domů se často vracel až po půlnoci a za úsvitu znovu vstával do práce.

Roku 1965 vstoupil Bill do manželství s Abby. Krátce nato přišly na svět tři děti – Ann, Gail a Ted. Bezstarostné období tak vzalo za své. Před ním se rýsoval život, který celé generace dělníků považovaly za naplněný, přesto poněkud předvídatelný.

Výměnu plen zvládal bez jediné nehody a dokázal převzít péči o domácnost ve chvílích, kdy Abby docházely síly a nutně potřebovala oddech. Především však v sobě objevil trpělivost a oddanost,

s nimiž své děti miloval, vlastnosti, jejichž hloubku do té doby neznal.

Právě v té době ho začal pronásledovat temný sen.

Bill Ramsey působil mezi lidmi odjakživa nejistě. Ve větší společnosti se projevoval až plaše. V chudší rodině se sedmi sourozenci nezažil pocit výjimečnosti ani dostatek pozornosti. Už v dětství byl osamělý. Vyhledával samotu a uzavíral se do svého vnitřního světa

Nedůvěru ve vlastní osobu skrýval za nenuceným úsměvem a dobrosrdečným vystupováním. V hlavě se mu však vracela znepokojivá otázka: *Jsem opravdu tím milým a laskavým mužem, za jakého mě okolí považuje? Neukrývá se ve mně nějaké temné tajemství, které promlouvá prostřednictvím snů?*

Onen samotný sen působil prostě. Jednoho slunečného jarního rána stála jeho žena Abby u kuchyňského dřezu a myla nádobí po snídani. Bill k ní přistoupil zezadu a oslovil ji. Otočila hlavu a usmála se. Úsměv však vzápětí zmizel. Dlaněmi si zakryla oči a kuchyní se rozlehl její pronikavý, vyděšený výkřik, který Billa vyhnal ze dveří.

Ve snu na sebe musel brát podobu jakéhosi monstra. Jiný důvod pro její zděšení nenacházel. Tato vidina se mu v polovině šedesátých let vracela stále znovu. Nikomu se s ní nesvěřil. Stud i strach mu svazovaly jazyk. A tyto otázky ho neopouštěly: *Co Abby spatřila v jeho tváři? Co mohlo vzbudit takový děs?*

V létě roku 1967 však sen náhle zmizel. Bill se už neprobouzel zpocený a vyčerpaný po nočních můrách. Už se nebudil uprostřed noci a nesahal si na obličej, aby zjistil, zda s ním není něco v nepořádku. Život se znovu vrátil do normálních kolejí. Děti rostly, Ramseyovi si dokázali odkládat nějaké peníze stranou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vlkodlak***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.